

Foaie de duminică

Anul VII nr. 49 (360)

9 Decembrie 2018

Duminica a 27-a după Rusalii
(Tămăduirea femeii gârbove)

www.parohiamartisor.ro

”Și învăța Iisus într-una din sinagogi sâmbăta. Și iată o femeie care avea de optsprezece ani un duh de neputință și care era gârbovă, de nu putea să se ridice în sus nicidecum. Iar Iisus, văzând-o, a chemat-o și i-a zis: *Femeie, ești dezlegată de neputința ta. Și Și-a pus mâinile asupra ei, și ea îndată s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu.* Iar mai-marele sinagogii, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbăta, răspunzând, zicea mulțimii: *Șase zile sunt în care trebuie să se lucreze; venind deci într-acestea, vindecați-vă, dar nu în ziua sâmbetei! Iar Domnul i-a răspuns și a zis: Fățarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, și nu-l duce să-l adape? Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani, nu se cuvenea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei? Și zicând El acestea, s-au rușinat toți care erau împotriva Lui, și toată mulțimea se bucura de faptele strălucite săvârșite de El.” **Luca 13***

De multe ori am încercat să pun la inima fratelui îndemnul de a face în viața ce este bineplăcut Domnului, fără a încerca să explic ce este bineplăcut Lui după părerea mea. Important este "să se cerceteze omul pe sine" după cum spune Sf. Ap. Pavel, pentru că din credință cu care pornește spre drumul mântuirii și cu rugăciunea ce-i însoțește pașii, va afla singur răspunsul pentru "ce trebuie să fac?".

Astăzi, cu urechile am auzit și cu ochii sufletului am văzut cum Mântuitorul face încă o minune, vindecă femeia gârbovă de optsprezece ani. Un suflet ce nu putea să-și îndrepte trupul pentru a privi în sus, "o fiică a lui Avraam" ce suferea. Venise în lume și pentru ea, nu numai pentru mine; avea nevoie să-I privească Chipul luminat, dar nu putea.

"*Nimic nu-i întâmplător, totul e proniator*" după cum ne spunea Pr. Galeriu, și acest lucru mă duce cu gândul la minunile săvârșite de Mântuitorul în trecerea Sa pe acest pământ. Să privim cu atenție vindecările: vindecă pe orbul Bartimeu-neputința noastră de a vedea; vindecă pe femeia gârbovă - neputința noastră de a privi în sus; vindecă slăbănogul ce aștepta mișcarea apei lângă scaldătoarea Vitezda - neputința noastră de a face ceva fără El și ajutorul pe care-l așteptam de la "om"; vindecă fiul demonizat- ne descoperă cine este adevăratul vinovat pentru suferința noastră.

În același timp, discută cu femeia samarineancă și-i destăinuie că este Dătătorul de apă vie; înmulțește pâinile pentru a se hrăni mulțimile ce-L ascultau; iartă pe femeia ce este prinsă în adulter; primește cu brațele deschise pe fiul risipitor; ne învață să ne rugăm spunând "Tatăl nostru"; ne cheamă să-I fim apostoli; ne întărește în credința descoperindu-ne originile împărătești că fii ai Tatălui Ceresc, așteptându-ne în Împărăția Cerurilor.

Din păcate, mulți dintre noi rămân indiferenți la glasul Lui. Dar există un lucru și mai trist: cei mai mulți dintre noi nu au conștientizat că sunt de acum în brațele Tatălui, în Casa Părintească ca fii sau fiice ce s-au întors și au fost iertați! Tot cel care merge la Biserică și ascultă cuvântul Lui se decide să-I urmeze cu credința ce-l va face părtaș Iubirii, acela este deja părtaș bucuriei veșnice.

Iar dacă eu trăiesc în bucurie, nu ar trebui să mă bucur de vindecarea celui alt? De ce bucuria celui alt nu este și bucuria mea? Cum pot să uit minunea pe care a făcut-o cu mine și mă plâng că-s neglijat? Rugăciunea-mi este întotdeauna ascultată, cererea nu-mi este de folos spre mântuire... Și încă un amănunt foarte important: **Hristos nu a certat pe cel păcătos, ci pe farisei!** Într-o clipă devin cărcotaș, mă plâng îndreptățindu-mă și cad în "comportamentul fariseului" fără să gândesc că avem aceeași importanță în fața Domnului. **Nu pot să-I spun eu Domnului ce trebuie să facă, ci sunt dator să mă bucur, să plâng, să ajut și să mă rog împreună cu fratele sau sora.** "Bucurați-vă cu cei ce se bucură, plângeți cu cei ce plâng. Cugetați același lucru unii pentru alții..." (Rom. 12, 15- 16). Împreună, ca și cum am fi una, nu "eu" sau "tu", ci "noi"! **Așa cum eu vreau, vrea și el; așa cum eu am nevoie, are și el; așa cum eu am, trebuie să aibă și el!**

Să nu fim fățarnici, să nu judecăm după mintea noastră, să nu căutăm numai la ale noastre; ci să ne unim în rugăciune cu smerenie, trăind după Voia Lui, cu grija fratelui. Pentru că nimic din ceea ce avem nu ne aparține numai nouă, toate le avem prin binecuvântarea lui Hristos și vrea ca toți să ne bucurăm. Bucuria se găsește în comuniune, nu în dezbinare; puterea rugăciunii crește proporțional cu sufletele ce se roagă; încerc să trăiesc iubind pentru că "iubirea nu face rău aproapei, iubirea este deci împlinirea legii". (Rom. 13,10)

"Doamne, Ție mă rog, ține pe frații mei și surorile mele dându-le lor sănătate, viață lungă și darul Tău cel sfânt, ca să umble în căile Tale și să facă cele ce sunt după voia Ta cea sfântă. Dă-ne, Doamne, de acum până la capătul vieții, să ne iubim și să ne cinstim unii pe alții,- căci ce este mai bun și mai frumos decât a vieții frații împreună! Așa, Doamne, ascultă rugăciunea noastră și milostiv fi nouă, că bun și iubitor de oameni ești și Ție mărime înălțăm: Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor". Amin.

Arhim. Siluan Vișan - www.crestinortodox.ro

Sunt astăzi atât de mulți gârboviți, părelnic neroditori, aruncați la marginea societății în care trăim! Irită prezența lor. Și-n dorința de a scăpa de ei, îl interogam pe Dumnezeu de ce-i mai ține. De ce-i lasă să treacă prin centrul orașelor, prin fața vitrinelor pline cu prea-plin și totuși atât de greu cumparabil de ei, gârbovii, părelnic neroditori.

Ce este în miezul dramei nevederii harului care-i cuprinde pe acești "dați deoparte", dacă nu aroganta încercare a mai-marelui sinagogii de a da lecții lui Dumnezeu? Când vom învăța, oare, că-i copt de cules harul lui Dumnezeu, care se strecoară peste toate rănilor noastre, vindecându-le? Dumnezeu, Care nu obosește să scoată din gârboveală. În durerea clipei ce-o străbatem prin lume, înflorirea smochinului celui roditor - **Biserica - este singurul leac, izvor dezgârbovirilor noastre.**

Părintele Constantin Necula - www.crestinortodox.ro

Miercuri, 12 decembrie – Sf.Ier.Spiridon;
Joi, 13 decembrie – Sf.Ier.Dosoftei, mitropolitul Moldovei;
Sâmbătă, 15 decembrie – Sf.Sfințit Mc.Elefterie;
Duminică, 16 decembrie – Sf. Prooroc Agheu;

Postul Nașterii Domnului: istorie și semnificație

Sursa: basilica.ro

Postul Crăciunului amintește de postul îndelungat al patriarhilor și dreptilor din Vechiul Testament, în așteptarea venirii lui Mesia – Izbăvitorul. Prin durata lui de 40 de zile, acest post aduce aminte și de postul lui Moise de pe Muntele Sinai, când acesta aștepta să primească cuvintele lui Dumnezeu, Decalogul, scris pe lespezile de piatră ale Tablelor Legii.

Durata Postului Crăciunului a fost stabilită în anul 1166, la Sinodul de la Constantinopol, ținut sub președinția patriarhului Luca Hrisoveghi. Această uniformizare a fost necesară deoarece la început, nu toți creștinii posteau în același mod și același număr de zile, ci unii țineau un post aspru, alții mai ușor, iar unele persoane posteau numai șapte zile, în vreme ce alții șase săptămâni.

Cum a fost aleasă data de 25 decembrie? Potrivit unei vechi tradiții, recensământul lui Cezar August, în timpul căruia Sfântul Ev. Luca ne spune că S-a născut Domnul (Lc. 2,1) a avut loc în 25 decembrie (14 Nisan), anul 754 de la fondarea Romei. Sf.Ioan Gură de Aur confirmă că această tradiție este foarte veche și că Nașterea Domnului ar fi fost serbată la Roma de la început în data de 25 decembrie. Același lucru îl va afirma mai târziu și Fericitul Ieronim.

Nașterea și Botezul Cu toate că în majoritatea comunităților creștine Crăciunul se serba în 25 decembrie, **creștinii din Orient au celebrat această sărbătoare până în secolul al IV-lea în aceeași zi cu Botezul Domnului, în 6 ianuarie, numind praznicele unite Sărbătoarea arătării Domnului sau Teofania.** După anul 375, acestea s-au serbat în Orient la date distincte, precum în celelalte comunități creștine. Postul adevărat că este „abținerea de la orice rău”, „Cum pui frâu pântecelui tău, tot așa pune-l și gândurilor și patimilor tale celor rele. Să postească mintea ta de gândurile cele deșarte. Să postească mintea ta de ținerea de minte a răului. Să postească voia ta de dorirea cea rea”, notează Sfântul Tihon. **Postul Crăciunului este, deci, o pregătire, o sfințire a gândurilor, a simțurilor, a trupului și a sufletului nostru prin pocăința, prin Spovedanie și Euharistie**, prin citirea mai deasă a Sfintei Scripturi și a scrierilor sfinților părinți și printr-o atenție spirituală deosebită.

De ce se colindă în Postul Crăciunului? Datina colindatului în poporul român este străveche. Chiar dacă nu poate fi precizată cu exactitate data apariției acestui obicei, totuși conținutul poetic-literar al colindelor indică faptul că ele dinaintea formării poporului nostru, adică din secolul I, din vremea în care Sfântul Apostol Andrei propovăduia Evanghelia Mântuitorului Iisus Hristos pe teritoriul Dobrogei. Colindul românesc, prin forma sa simplă și prin mesajul pe care-l exprimă, este glasul sfânt al Evangheliei și al Bisericii extins sau transmis în sufletele și-n casele creștinilor.

De ce e perioada cadourilor? Postul Nașterii Domnului este o perioadă dedicată dăruirii. Darurile se oferă ca milostenie pentru cei aflați în lipsuri. **Darurile de Crăciun sunt simbol al răspunsului nostru la multele daruri duhovnicești pe care Dumnezeu Fiul ni le aduce prin întruparea Sa.** De asemenea, această perioadă este legată de daruri datorită Sfântului Ierarh Nicolae, serbat în 6 decembrie, care a îmbinat apărarea Ortodoxiei cu grija față de săraci, de orfani, de oamenii necăjiți, însingurați și înfrigurați. Așadar, în acest post, pe lângă pregătirea duhovnicească interioară, creștinul trebuie să facă și milostenie, după modelul Sfântului Nicolae, dăruind altora, ca semn al iubirii frățești, daruri spirituale și daruri materiale sau măcar un cuvânt bun, o mână de ajutor, o încurajarea unui om sărac, singur, deznădăjduit sau întristat.

Bradul - forma văzută a sufletului împodobit

Să nu împodobim bradul la casele noastre mai mult decât sufletul nostru! Sufletul nostru este cel care trebuie să fie împodobit! În primul rând să fie curat. **Curățirea sufletului se face numai prin Spovedanie.** Nu există altceva; doar asta. Împodobirea sufletului se face cu post, cu rugăciune, cu fapte bune, cu citiri din cărțile sfinte, cu modificarea comportamentului nostru care, simțim fiecare, lasă de dorit. Acestea ar fi podoabele sufletului. **Bine facem că împodobim bradul. Numai că bradul trebuie să exprime forma văzută a formei interioare împodobite. Pentru că altfel este nimic, este o cheltuială.** Dacă el arată curățenia familiei, dacă el arată podoaba sufletului nostru, atunci arată și credința noastră. Fericită este acea familie, în care soțul, soția, copiii, toți din casă s-au împărtășit, s-au spovedit, și au ținut post în această perioadă. (Preot Nicolae Tănase, Să nu-l răstignim iarăși pe Hristos, Ed.Agaton, Făgăraș,

Programul săptămânii 9 decembrie – 16 decembrie 2018

Duminică	9 decembrie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Tămăduirea femeii gârbove) – Pr.Ticu
Duminică	9 decembrie	17 – 19	- Sf.MASLU de OBȘTE (Parohia Cuv. Parascheva Belu) – preoții
Luni	10 decembrie	17 – 18	- Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Ticu
Marti	11 decembrie		- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	12 decembrie	9 - 10	- Sfințirea mică a apei - Pr.Ticu
Joi	13 decembrie		
Vineri	14 decembrie	9 - 11	- Taina Sf.MASLU
Vineri	14 decembrie	17 – 18	- Slujba acatistului Sf.Elefterie – Pr.Ticu
Sâmbătă	15 decembrie	8 – 11	- Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr.Ticu
Sâmbătă	15 decembrie	17 – 18	- Vecernia duminicii a 28- a după Rusalii – Pr.Dragoș
Duminică	16 decembrie	8 - 12	- Sf.Liturghie (a Sf.Strămoși; Pilda celor poftiți la Cină) – Pr.Dragoș
Duminică	16 decembrie	17 – 19	- Sf.MASLU de OBȘTE (Parohia Sf.Haralambie Belu) – preoții